

— Neen, Marie. . . .

— Ik ben zoo bang, meneer, er gaat iets gebeuren. Hij leest te veel de gazetten. . . .
En met iedereen heeft hij ruzie.

Op dit oogenblik voelde ik den angst van Marie. Ook ik werd bevreesd. Wind kan plots opstaan, boomenkruinen kunnen eensklaps aan het ruischen gaan, en zonder eenige reden begint een woud te murmelen en te hijgen. Angst kan er ineens zijn, mijn angst stond levend in mij. Ik dorst Marie niet aan te kijken, wij wisten van elkaars angst af.

— Laat hem niet alleen, Marie, haal er Marcel bij.

Deze woorden waren nog niet koud of Louis kwam naar buiten.

— Meneer, vroeg hij, wilt gij haar eens zeggen hoe verkeerd zij doet Marcel voor te spreken? Altijd maar voor te spreken? En wilt gij haar eens zeggen, dat ik waarlijk in den oorlog ben geweest en niet op dat fort ben blijven zitten? En dat zij mij in Duitschland hebben gehouden tot in '19? En dat ik er velen heb kapot gemaakt? Wilt ge. . . .

Louis hield op. Op dit oogenblik stapte de boschwachter voorbij met zijn hond, een koewachter, met zwarte, ruige haren; een groot en sterk dier; het liep wiegelend op hooge pooten en snoof met den plompen snoet over den weg. De boschwachter hield stil en riep Tel bij zich. Een jonge kerel was de boschwachter, breed van schouders en struisch van carruur. De tweeloop hing achteloos langs zijn krachtig lijf. De man keek Louis dreigend aan. Tel gromde. Louis look de oogen, maar het docht mij, dat hij nu veel klaarder en scherper zag. Ik wist hoe als stekend en kervend deze oogen den ander beloerden. Even duurde dat, maar de stilte drukte pijnlijk; reeds deze spanning had de geladenheid van een drama. Traag verwijderde zich de boschwachter. Louis vergat wat hij bezig stond te vertellen en met de hand aan het hoofd ging hij naar boven. Ik bleef nog een poosje bij Marie, die mij bevend bij den arm had gegrepen.

— Die man, fluisterde zij, is de felste strooper geweest en nu zal hij ze één voor één neerschieten. Ik zeg het zoo dikwijls aan Louis, en dan ranselt hij mij af. 't Is of hij het ook weet en mij slaat omdat ik er hem laat aan herinneren. Meneer, ging Marie voort, ik ben zoo bang. . . . Louis kijkt mij soms zoo zonderling aan. . . . alsof hij mij wil opeten. . . . Ik heb eens de gendarmen gevraagd zijn geweer te komen aanslaan. . . . Louis denkt dat het de boschwachter is, die de gendarmen op hem afzond. . . . Maar nu heeft hij toch een ander geweer. . . . Meneer, zult ge mij bijstaan, als het zoo ver is? Ziet ge, och, ge zult het wel, wij zijn maar simpele menschen, hier woont niets dan rijk volk, tot wien kunnen wij ons anders wenden?

— Zeker, Marie.